

Ο ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν κυριώνυμον ἡμέραν τοῦ Πάσχα, 2^{ον} /15^{ον} Ἀπριλίου 2012, περί τήν 11^{ην} /12^{ην} μεσημβρινήν ὥραν, οἱ Ἀγιοταφῖται μετὰ τήν ἀνάπαυσιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἀγρυπνίας τῆς νυκτός τῆς Ἀναστάσεως, ἦλθον εἰς τό Πατριαρχεῖον διὰ τήν τελετήν τῆς Ἀγάπης ἢ τῆς Δευτέρας Ἀναστάσεως.

Ἡ ἀκολουθία αὕτη ἤρχισεν εἰς τήν αἴθουσαν τοῦ Πατριαρχείου διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς θ' ἀναστασίμου ὥρας «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...», ἐναλλάξ ὑπό τοῦ προεξάρχοντος τῆς τελετῆς ταύτης Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ. κ. Θεοφίλου καί τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων, ἐνδεδυμένων πλήρως τὰς ἀρχιερατικάς στολὰς αὐτῶν, ἐν ᾧ οἱ ψάλλται ἔψαλλον τό «Χριστός Ἀνέστη» εἰς τό ἀργόν βυζαντινόν μέλος.

Τῆς θ' ὥρας ἀναγνωσθείσης, ἤρξατο ἡ κάθοδος ἀπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τόν Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἐν μεγαλοπρεπείᾳ ἱερατικῆς ἀμφιέσεως καί βυζαντινῆς ψαλμωδίας καί ἐν παρατάξει, δεξιά καί ἀριστερά τῆς Χριστιανικῆς Ὁδοῦ πολλῶν προσκυνητῶν καί ἐντοπίων Χριστιανῶν ἐν περιχαρείᾳ πολλῇ παρακολουθούντων τήν λιτανεῖαν καί ἐκφωνούντων τό «Χριστός Ἀνέστη».

Ἄμα τῇ ἀφίξει πρό τῆς αὐλῆς τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἀνεπέμφθη δέησις ὑπέρ ὑγιείας, ἐλέους καί σωτηρίας πάντων τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων Χριστιανῶν καί ὑπέρ προστασίας τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους καί ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ἐν συνεχείᾳ ἡ μεγαλοπρεπὴς Πατριαρχικὴ Ἀγιοταφιτικὴ Συνοδεία εἰσῆλθεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως καί διὰ τῆς Ἀγίας Ἀποκαθηλώσεως καί τοῦ Ἀγίου Κουβουκλίου ἔφθασεν εἰς τό Καθολικόν, ἔνθα κατὰ τό Τυπικόν τῆς Ἐκκλησίας ἐτελέσθη ὁ Ἑσπερινός τῆς Ἀγάπης διὰ τοῦ «Δόξα τῇ ἀγίᾳ καί ὁμοουσίῳ καί ζωοποιῷ καί ἀδιαιρέτῳ Τριάδι», τοῦ «Χριστός Ἀνέστη» δεκάκις καί τῶν λοιπῶν ἀναστασίμων τροπαρίων, τοῦ θυμιάματος, τῆς Εἰσόδου καί διὰ τῆς ἀναγνώσεως τῆς περικοπῆς ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου, (Ἰωαν. 20, 19-25)

«Οὔσης οὖν ὀψίας» ... «ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καί ἔστη εἰς τὸ μέσον, καί εἶπεν αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν»... «Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς·

Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καί βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καί βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω»...

Ἀπολύσεως γενομένης, ἡ Πατριαρχικὴ πομπὴ ἤρξατο ἀνέρχεσθαι πρὸς τό Πατριαρχεῖον, δοξάζουσα τὸν θεόν ἐπὶ τῇ παρασχεθείσῃ αὐτῇ καί πάλιν σταυροσίμῳ καί ἀναστασίμῳ δυνάμει, χαρᾷ καί ἀγαλλιᾶσει καί ἀναμένουσα τήν θ. Λειτουργίαν τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου εἰς τὸν Μοναστηριακόν Ναόν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου Ἑλένης.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder